

Austras koks

3x3 nometnes laikraksts | 5. numurs | Ceturtdien, 23. jūlijā

Dienas kārtība

Rīt, piektdien, 24. jūlijā

7.30-8.30 Celšanās, rīta rosme
8.30-9.10 Brokastis
8.15-9.30 Kazdangas 3x3 TV ziņas
9.40-12.00 Rīta ievirzes
12.00-12.30 Brīvbrīdis
12.30-14.00 Pusdienas
14.00-16.00 Pēcpusdienas ievirzes
16.00-16.00-16.30 Brīvbrīdis
16.30-17.30 Bēbīšu skola, Jauniešu pārrunas, Ganiņu gaitas, Apvāršņi - tikšanās ar LU profesori, politiķi Zānetu Ozoliņu
16.30-18.30 Sports, Nūjošana
17.30-18.30 Rotaļas visai ģimenei laukā, Koris Kultūras centra zālē
18.30-19.30 Vakariņas
19.30-21.00 Rituālu vakars *Suitu kāzu tradīcijas* laukā aiz pils vai Kultūras centra zālē
21.00-21.30 Vakardziesma, mazo bērnu guldināšana
21.30-22.30 Nakts basketbols
22.30-23.30 Nakts viesis - Janīna Kursīte *Nakts sarunas par folkloru*
22.30-... Nīkšana, danči un zolītes pusfināls

Informācija

Dzejas mirkļi bibliotēkā

Literāri noskaņoti cilvēki šodien plkst.22.30 aicināti uz dzejas mirkļiem bibliotēkā kultūras nama otrajā stāvā. Pasākuma iniciatori – nometnes dalībnieces Mirdza Lībiete un Māra Tomšone, un Kazdangas un Ceraukstes bibliotekāres Inese Bērziņa un Rūta Dubinska - mīl dzeju, to lasīs un pastāstīs par Kazdangas literātiem un Kazdangas cilvēkiem literatūrā.

Zolīte šovakar būs!

Vakardien tehnisku iemeslu dēļ diemžēl nenotika daudz tik ļoti gaidītais zolītes turnīrs. Tomēr nav ko skumt! Zolītes turnīrs notiks šovakar nīkšanas laikā - lai tur lūst vai plīst! Piedalīties aicināti visi spēlēt gribētāji. Dalības maksa: Ls 0.50. Rītdien notiks pusfināls, bet sestdienas naktī - lielais fināls.

Būs fotogrāfiju disks

Svētdien varēs iegādāties nometnes fotogrāfiju disku. Iepriekš jāpierakstās sarakstā Kultūras centrā līdz sestdienas vakara dziesmai vai jāpiesakās personīgi pie fotogrāfa Aivara. Par fotogrāfiju disku jāmaksā Ls 8.

Nometne dod iespēju sirsnīgāk izrunāties

Piecas ģimenes mūsu nometnē nokļuvušas, pateicoties Valmieras novada fonda Labo darbu programmas konkursam. Laisajemtufondaapmaksātas ceļazīmes, ģimenes aprakstīja savas ģimenes lielāko sapni, kuru kaut kādu iemeslu dēļ nav bijis iespējams papildīt, stāstīja, kā veicinātu Valmieras pilsētas un rajona izaugsmi, ja viņiem būtu 1000 latu, kā arī motivācijas vēstules, kādēļ gribētu piedalīties 3x3 nometnē. Fonds un nometnes vadītāji izraudzījās, kurām ģimenēm dot šo iespēju.

Solveigu Vibuli piedalīties konkursā mudināja pagasta bibliotekāre. Solveiga rakstīja, ka viņai ir trīs bērni (15, 16 un 17 gadus veci). Kopš 2005. gada viņa ar bērniem ir viena, jo vīrs nomira, un tad arī viņu dzīvē iestājās melnā svītra. Likvidējās uzņēmums, kurā Solveiga strādāja, nevarēja nomaksāt komunālos maksājumus un bērnu transporta izdevumus uz skolu, tādēļ aizbrauca strādāt uz Iriju. Bērni palika pie vecmāmiņas. Likās, ka viss nokārtojās (gan tikai materiālajā ziņā), bērni bija ļoti patstāvīgi un apzinīgi, brālis rūpējās par māsām. Bet nomira vecmāmiņa, un Solveigai bija jāatgriežas Latvijā. Tē viņa ir bez darba. Savu uzņēmējdarbību nevar uzsākt, jo nav naudas sākumkapitālam, iztieks ar to, ko nopelna, ar bērniem kopā sēņojot, ogojot un strādājot pie

vietējiem zemniekiem.

3x3 nometnē viņi gribētu apgūt dažādas prasmes, iepazīt Kurzemi, bet pats galvenais: būt kopā, labāk viens otru iepazīt, sirsnīgāk izrunāties. Solveiga cerēja, ka nometne bērniem palīdzēs atbrīvoties no stresa, ko radījusi tēva aiziešana, mammas prombūtne Irijā un pastāvīgās raizes par naudas trūkumu.

Vai Solveigas un viņas bērnu Dinās Ligitas, Kristīnes un Kaspara cerētais piepildās? Piepildās! Solveiga saka, ka viņa nekad nekur ar bērniem kopā nav bijusi. Jā, protams, mājās, bet tad ir mājas rūpes un stresi, kad mammai nav laika, nav garastāvokļa, un no sirds kopā būt un izrunāties nesanāk.

Nometnē viņi ir atraduši kopā būšanas mieru. Solveiga ar meitām iet uz Ģimeņu semināru, visi kopā sporto (futbolu gan spēlē tikai brālis), Kristīne un Kristaps kopā darbojas Keramikas ievirzē. Mamma ar meitām iet peldēties un ik pa laikam piesēž te ar vienu, te otru, te ar trešu bērnu parunāt. Solveiga sadraudzējusies ar vairākām ģimenēm, ar ko kopā vakaros, kad bērni dodas uz dančiem, pastaigājas un vienkārši parunājas. Ir labi būt kopā, labi būt šeit, un jācer, ka 3x3 būs baltās svītras sākums Solveigas un viņas bērnu dzīvē.

Rasma

I. zars

Skaistie tērpi daudzcinājumā

Vilki un vilcenes. Viņiem – arheoloģisko tērpu (12.-13.gadsimts) precīzi atdarinājumi. Tomēr rekonstrukcijas nav muzeju līmenī, un katru no tām nevar piedēvēt kādam konkrētam apbedījumam, bet veidoti no dažādiem reģioniem – letgaļu, lībiešu un kuršu tērpiem. Īpašas galvassegas ir gan sievietēm, gan meitām un vīriem. Tāpat sievietēm arī 12.-13.gadsimtam raksturīgas villaines, rotas un rotājumi: audumu malu apdares, sienamās jostas, maki, naži un ieroči. Lielākā daļa austu gabalu tapuši Staicelē pie Irēnas Graviņas un Jelgavā pie Ausmas Spalviņas, ādas apavi – pašu un Agritas Krieviņas darināti. Audumu apdares detaļas un greznās jostas vilcenes sev darinājušas pašas, bet vīriem ir pašu kaltas siksnas.

Paslēptā villaine. Mārai Mellēnai – dzimtās Cēsaines puses tautastērps ar sēlisku akcentu svārkjiem un Vidzemei raksturīgu senatnīgu galvas lakata sējumu. Klasiskajam Cēsaines tautastērps pieder vainags ar cietu dibenu, bet Māra saka: „Tā kā esmu vecmāmiņa, uzskatu, kā šāda galvas rota man pietāv labāk.” Mārai kreklis ir pašas šūts un svārkis – pašas austi, bet zem virsējās baltās dāvanā saņemtās villaines vēl otra – izrakstīta no vecmāmas mantotā villaine.

**Ina Celitāne
Kuldīgas
tautastērpā.**

“Esmu iedzimta kuldīdzniece. Tautastērps man ir aptuveni desmit gadus. Velku to visos godos un koncertos, vienreiz mēnesī noteikti iznāk uzvilkt. Toreiz, pirms desmit gadiem BBC grupa brauca uz Kuldīgu filmēt folkloristus.

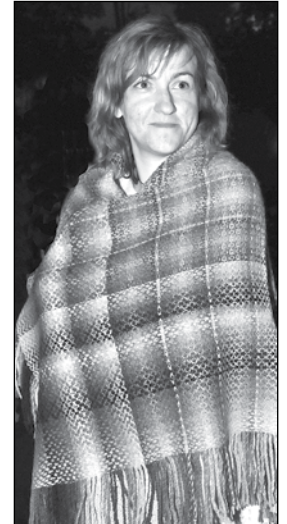
Teica, ka man jāfilmējas, bet es saku pretī – plika uz Ventas rumbas nestāvēšu! Tad tika samaksāts par manu tautastērpu, un tā es pie tā tik!”

**Studiju gados
darināti brunči.**

Sandrai Brēmanei mugurā Nurmuižas jeb Nurmies brunči. Tos viņa darinājusi studiju laikā, mācoties par mājturības skolotāju. Paraugu noskatījās Brīvdabas muzejā. Pati krāsoja dzijas, pati stellēs uzauza. Sandra brunčus uzvelk Jānos, 3x3 no metnēs, reizēm arī skolā svinētos gadskārtu svētkos, piemēram, Mārtiņos.

**Zāļu sievas baltais
tērps.**

Līga Reitere Naukšēnu 3x3 Daudzinājumā sapratusi, ka viņa vairs nevilks košo Ventiņu tautastērpu. Pašas šūtās baltās drānas ir viņas mīļākais tērps, kurā viņa ir prom no visa liekā un ir tā, kas viņa ir – zāļu sieva. Ar šīm drēbēm Līga iet uz darbu Ventspils muzejā, uz dančiem Ventspils danču klubā, iet plavā un skatīt saullēktu jūrmalā. Zāļu sievas tērps ir viņas ikdienas darba drēbes, un darbs ir viņas svētki.

Mammas seģenes vietā.

Ingai Kalviņai mamma nopirka seģeni, kad Inga mācījās vidusskolā un darinājusi sev Vijciema tautastērpu. Bet, kamēr Inga ārzemēs studēja, mazā māšele Dina sākusī darināt sev tautastērpu un „piesavinājusi” Ingas seģeni. Nu ko, neies taču vairs māšai to atņemt, tādēļ teikusi Dinai: mammas vairs nav, tāpēc tev jānāk man līdzī uz Brīvdabas muzeju izvēlēties jaunu seģeni. Inga atrada brīnišķīgi vilgtu seģeni, kam viens stūris zili zaļā krāsā, otrs – brūni pelēkā, pa vidu vēl lillīgi tonī, kas piedien zili melnajiem Vijciema brunčiem.

Skaistie tērpi daudzīnājumā

Atmest slinkumu un skopumu. Sandrai Starei – Latgales novada tērps. Viņa sev izvēlējusies vecmamma dzimtajai pusei Dagdai raksturīgus svārkus, bet kreklis un galvas lakats nāk no Šķilbēnu puses. Sandra stāsta: „Pie tautastērpa tiku pakāpeniski – sāku ar svārkiem, smalkās zeķes adītas Līvānos, bet plēcu lakatu uzdāvināja pirms pāris gadiem. Tagad man jāizraksta savs kreklis, un domāju, ka es to varētu izdarīt pati. Lai tiktu pie tautastērpa, jāpārvar savs skopums vai slinkums – kas nu kuram. Braucot uz kāzām, pērkam jaunu vakarkleitu, un nākamreiz atkal citu. Ik pa sezonai pērkam jaunas virsdrēbes, bet piemirstam, ka tautastērps jāsgādā tikai vienreiz. Bet tas prasa darbu: jāpēta, kādu tērpu un kāpēc gribi, jāsapraņo visas detaļas. Nevar ieiet veikalā, pielaiķot un neapdomīgi nopirkt.”

Sasildīties. Sabīne Celitāne villaini paņēmusi no mammiņas, lai sasildītos. Tajā patiešām esot silti.

tādu Kurzemes tērpu, lai mums abiem labāk saskanētu. Tā es tiku pie Kuldīgas tērpa.”

Godalgotie tautastērpi.

Aelītai Šternai - Sakas tautastērps. „Mani senči nav no Sakas novada, taču man šis tautastērps ļoti patīk. Tas man ir aptuveni gadu. Tautastērpu velku Jānos, Dziesmu un deju svētkos – gājienu un koncertos, jo esmu dejojāja. Kopā ar vīru Guntaru pagājušogad Dziesmu un deju svētku tautastērpu skatē ieguvām 1.vietu kategorijā - „Nokomplektētais tautastērps.”

Guntaram Šternam - Kuldīgas tautastērps. „Esmu no Saldus. Arī man šis tautastērps ir aptuveni gadu. Bet tā kā Aelītai tas tomēr bija pirmajai, tad tautastērpu speciāliste Lija Ģībiete man ieteica izvēlēties

levai Freinbergai – Rendas tautastērps.

„Pagājušā gadsimta astoņdesmito gadu beigās apjautu, ka man vajadzīgs pašai savs tautastērps. Tā kā viens no manas dzimtas atzariem nāk no Rendas, tad sāku pētīt, kāds tur ir tautastērps. Man par laimi, tas izrādījās viens no skaistākajiem tautastērpiem. Un tagad man tas ir!”

Grib visu tautas tērpu. Zani Stafecku seģene, kurā viņa tērpusies, uzrunāja pavisam nesen - Baltica festivālā, un Zane to nopirkusi. Seģeni viņa jau sen vēlējusies, jo kad tādu plecos uzliek, jūtas stiprāka un piederīgāka tradīcijām. Zane grib visu tautastērpu, viņai jau ir pastalas un izrakstītas zeķītes, un pasūtīts vainadziņš.

Folkloras festivālam šūti tērpi. Kazdangas folkloras kopas dziedātājas Māra Timbare un Ilze Holštroma atrākušas Kuldīgas tautas tērpus. Vienāduš tērpus visām sievietēm pagasts un rajona padome sagādāja, kad 2007. gadā braukušas uz folkloras festivālu Prāgā. Kazdangai sava tautas tērpa neesot, tādēļ izvēlēts Kuldīgas novada tērps. Pirms tam dziedātājām bijuši dažādi tautastērpi – katra tērpusies tā novada tērpā, no kura nākusi.

Lija Dunska vada folkloras kopu un tāpēc tikusi pie Talsu novada tautas tērpa. Apakšbrūnci, aube un blūze ir viņas pašas šūti, pārējais sagādāts. Bet Ziedītei Začestei galvā pašas vīts vainadziņš, tieši tādu viņa gribējusi uz Daudzinājumu.

No seģenes nešķiras. levai Liepai seģeni nopirkusi mamma. Tā viņai ļoti patīk un noder, un nometnē ar seģeni staigājot gandrīz visu laiku.

Tomātu lakstu krāsā. Vijas Liepas sen atpakaļ gadatīrgū pirkta seģene esot tomātu lakstos krāsota, tādēļ tās krāsa tik interesanta. Tā ir arī garāka nekā parasti villaine, jo tāda tā audējai noaudusies. Vija ar to mīļi sadzīvo, tā vienmēr noder apsegties un sasildīties. Taču šajā ziemā Vijai taps jauna, pašas austa Doles lībiešu 12. gadsimta arheoloģiskā villaine.

Austrim Grasim – Alsungas garais goda svārks.

1907. gadā somu etnogrāfs Heikels, aprakstīdams tautastērpus, apceļoja Igauniju un Latviju, tai skaitā arī Kurzemi. Viņš iegādājās vienu no Alsungas tērpiem, un tādā veidā tas nonāca Helsinku muzejā. Par šo faktu izstāstīja Jānim Krēsliņam, senioram. Viņš tērpu muzejā nofotografēja un bildes atsūtīja Austrim. Pēc fotogrāfijas viņš Vācijā lika šo tautastērpu izgatavot. „Līdz ar to, esmu pirmais, kas šo tērpu mūsdienās Latvijā valkā, jo pašā Alsungā garo goda tērpu vairs nepazīst,” saka Austris.

Sagatavoja Rasma, Lolita, leva un Aivars

Austras koka lapas – senču vēstījums mūsu mazmazbērniem

Pārrunas 13 – 18 gadīgiem jauniešiem

Ziedīte Začeste ir teātra un svētku režisore. Viņas vadītajā ievirzē ir aptuveni 20 jaunieši: "Mēs runājam par spēlēm, kāpēc cilvēki tās spēlē. Ne visiem patīk spēles, taču spēles ir ideāls savstarpējās saskarsmes līdzeklis, iepazīšanās iespēja. Jauni, kautrīgi cilvēki caur spēlēm labāk atveras. Spēlē rodas azarts – labā nozīmē. Kaut gan ir arī galējības, piemēram, azartspēles.

Spēle jānošķir no rotaļas, tas nav viens un tas pats. Jauniešiem jautāju par atšķirībām, un viņi ļoti labi man mācēja atbildēt. Spēlē ir sportiskais gars, azarts, tur vienmēr ir uzvarētājs. Taču rotaļā ir muzikāls priekšnesums, rituāls, kas robežojas ar mākslu.

Analizējām spēles no dažādiem viedokļiem: spēle kā saskarsmes iespēja, tās sacensību gars, caur to var izzināt pasauli, tas ir treniņš prātam, reakcijai, fizioloģijai. Spēles var spēlēt ārā un iekšā, ir galda, sporta, azarta un vēl citas spēles.

Kad dienas temats bija saknes, runājām par spēlēm, ko spēlējuši mūsu vecvecāki. Kad bija stumbrs – par spēlēm, kādas šodien jaunieši spēlē. Spēlējām arī jauniešu piedāvātās spēles.

Piektdien runāsim par lomu spēlēm. Kamēr es esmu viena – es esmu es pati. Kad esmu kopā ar bērnu, esmu mamma, kad esmu kopā ar priekšnieku, esmu padotā. Cilvēkam dzīvē var būt kaut vai simts lomu.

Tomēr pieņemt kādu lomu vai uzlikt masku – tas nav viens un tas pats. Maskā ir slēpnis, bet loma – tēls, ko kāds konkrētajā brīdī pauž.

Dzīve jau vispār ir spēle. Ja to uztver kā spēli, tad vieglāk pārdzīvot smagās situācijas – jāzina, ka zaudēt tikai vienu spēles partiju – tas vēl nav pasaules gals!"

Arī četrpadsmitgadīgajai Baņutai Kalns – Timanis no Anglijas caur spēlēm par dzīvi runāt ir daudz vienkāršāk: "Jauniešu spēles Anglijā tomēr ir citādākas. Nē, viena tomēr ir līdzīga – Briedīši."

Piecpadsmitgadīgā Elīza Barkāne no Jelgavas 3x3 jau ir astoto reizi: "Lielākais atklājums man bija, kad Ziedīte pateica – visa dzīve ir spēle. Tas man lika aizdomāties. Šīs pārrunas tiešām ir labs laika pavadīšanas veids vienaudžu vidū!"

Tādas ir senču vēstules mums. Tās ierakstītas visur – gan austajās segās un jostās, gan spēlēs un rotaļās, ko viņi mums atstājuši. Un, protams, tautadsziesmās un reliģiskajos priekšstatos. Ja būsim pacietīgi un gudri, mēs spēsim šīs vēstules ieraudzīt un izlasīt! Mums tas ir jāvar, citādi - kas gan to visu pastāstīs mūsu bērniem?

Kaut ko uzrakstīt jau var ne tikai uz papīra lapas vai virtuālajā datorvidē. Viss, ko ieraugām, sadzirdam vai sajūtam, atstāj nospiedumu mūsu atmiņā – ķermenī, sirdī vai prātā. Reizēm šis nospiedums ir gaidīts un gribēts, citreiz – ar varu uzspiests. Vēl dažkārt tas ir tik nemanāms, ka neesam pat pamanījuši tā atnākšanu. Tikai vēlāk paši brīnāmies par rakstiem, ko tas mūsos ir iespiedis.

Austras koka lapas ir mūsu senču vēstules mums. Mēs tās saņemam vai gribam, vai negribam, jo augam Latvijā, un Latvija ir Austras koka zeme. Mēs augam Austras kokā.

Aušana ar stellēm

Arī austās segas, jostas, galdauti un dvieļi ir mūsu tālo senču vēstījums mums. Vieni ir pārlicināti, ka katrai ieustajai zīmei ir sava simboliska jēga. Otri uzskata, ka būtiska ir tikai kompozīcija un krāsu salikums. Trešie audumu mērc ķīmikālijās, skaita diegus un mēra, lai noteiktu tā vecumu. Un taisnība ir visiem. Jo katrs no mums šo vēstuli izlasa savādāk. Un tikai saliekot kopā visus šīs vēstules lasījuma variantus, izgaismosies patiesais vēstījums, ko mums sūta mūsu senči.

Ieva Kalniņa no Rīgas arī lasa senču atstātās vēstules. Taču tagad tādas raksta arī pati, jo sākusī aust lupatdeķi un par to ir bezgala gandarīta: "Visu mūžu sevī nēsāju mazus sapnītus. Viens no tiem – iemācīties aust uz lielajām stellēm. Un 3x3 bija vienīgā iespēja, kur man šo sapni piepildīt. Nekad nesaki – nekad! Varbūt kaut kad nākotnē tikšu pie lielajām stellēm un audīšu profesionāli. Bet tie pagaidām ir tikai sapņi. Tagad, kad protu, audīšu vismaz 3x3 nometnēs, bet pārējā gada laikā domāšu par to, cik tas ir skaisti - aust!"

Aušanas ievirzi vada Anda Petruka no Aizputes. Viņa ir Tautas lietišķās mākslas studijas "Kamolītis" Aizputes nodaļas vadītāja: "Sešās dienās aušanu var iemācīt ar nosacījumu, ka stellēs viss jau ir uzkārtots. Visvienkāršāk ir uzaust lupatdeķi, rakstainās segas aust ir daudz grūtāk. Tāpēc es izmetu āķi – doodu meitenēm aust lupatdeķi. Un nu āķis ir lūpā."

Agrita Fausta no Aizputes ir meistas Andas palīdzē: "Aužot cilvēks pārdomā dzīvi, nomierinās. Dusmīgs jau nemaz nevar aust, tad

Maruta Voitkus-Lūkina par seno latviešu ticību – dievturību

Pašā nakts melnumā, stundu pirms pusnakts, zinātkāro klausītāju loks barona Manteifeļa pils apaļajā zālē sasēda ap Marutu un, ik pa laikam dziedot, ļāvās stāstījumam.

Maruta stāstīja par mūsu senču reliģijas vēsturi, kas ir arī mūsu zemes kristianizācijas vēsture. Ja sākotnēji kristianizācija bija vairāk vai mazāk formāla, ko senči tuvākajā upē varēja nomazgāt, tad jau 17.gadsimtā vācu mācītājiem bija svarīgi, lai zemnieki kristietību pieņemtu ar sirdi un dvēseli – Bībele tika tulkota latviešu valodā un bargi sodīti neticīgie.

Tie, kas nav dievturi, dažkārt vīpsnā par pašu vārdu – dievturība, tāpat latviešu Dievs pats neturoties, tas jāpietur. Taču šī vārda izcelsme rodama latviešu tradīcijās. Mūsu senči godus turēja, nevis svinēja. Latvieši kaut ko labu tur sirdī, nevis glabā sirdī. Viņi neturēja ienaidu, nevis neglabāja to. Tāpēc latvietis arī tur Dievu – tur sevī un tur Visumā.

Maruta stāstīja par dievturības veidošanos

diegi mudzinās un jāiet mājās."

Aelita Šterna, kas dzīvo gan Rīgā, gan Saldū, nostiprinot bārkstis uz galda noliktam, jau gatavam pašizaustam lupatdeķim, stāsta: "Aužu pirmo reizi... Dzīvē pienāk brīdis, kad tu sāk pārdomāt daudzas lietas. Un aušana ir mans nepiepildītais sapnis. Es nolēmu iemācīties aust. Aušana – tā ir krāsu meditācija. Citi liek mandalu, bet es aužu. Tagad esmu noaudusi sarkani baltu lupatdeķi, bet nākotnē mērķtiecīgi iešu tālāk – pakāpeniski aušanas prasmi gribu apgūt pilnībā. Mans sapnis ir noaust līnu galdautu. Aušana ļoti saskan ar latviešu būtību – ieiešanu sevī. Tā ir sava veida Austras koka audzēšana, jo cilvēks aužot meditē, tā nav bezdomu sēdēšana. Man ir meita, labprāt aušanu iemācītu arī viņai, bet katram pašam līdz tam ir jānonāk."

Aelitas dzīvesbiedrs Guntars ir lepns, ka sieva divās dienās noaudusi 1.62 cm garu lupatdeķi. Aušanas ievirzē viņš bijis labs palīgs, lai uzstādītu stelles un visur piepalīdzētu. Izrādās, ka aizvakar viņiem bijusi 25 gadu kāzu jubileja! Tautā, kā tik jauni, skaisti un smaidoši var nodzīvot līdz sudrabbkāzām, abi sasmaidās un Guntars saka: "Vajag atrast kopīgo. Mums tā ir tautas māksla!"

"Ā!" saka Guntars, "mums vakar bija viens amizants notikums. Pie mums kaut kā ieklīda francūži – "Ak, tā? Jūs aužat lupatdeķus? Mēs arī to darām, tikai no zīda. Tā mums ir pierasta lieta, kurš gan to neprot! Bet jūs taču aužat no vilnas! Kā jūs to iespējat?!" Francūžu apbrīna bijusi tik lieliska."

20.gadsimta divdesmitajos gados, par latviešu kultūras darbinieku zieda dalību tās tapšanas procesā. Intelīgences vārdi runā paši par sevi: Jēkabs Bīne, Ansis Cīrulis, Hilda Vīka, protams, Ernests Brastiņš. Arī šodien gan trimdā, gan Latvijā dievturu rindās ir daudz intelīgences pārstāvju.

Šodien daudz kas no tā, ko dievturi iedzīvināja 20. – 40. gados, šķiet pašsaprotams – "Dievturu Cerokslis", svētrīti, daudzdzinājumi, gadskārtu daudzdzinājumi lauku sētās, godu turēšana, žurnāls "Dievturu Vēstnesis", kas vēlāk pārtapa par "Labiēti" u.c. Dievturi ieteica, kā iekārtot māju ar latviskā stila elementiem, jo svarīgākais uzdevums bija ikdienas dzīves latviskošana visos veidos.

Maruta runāja par dievturības atjaunošanu Latvijā, par dievturu darbību trimdā un Latvijā, analizēja dievturu darbības trūkumus un panākumus. Svarīgākais no tiem – sabiedrībā izveidojās un nostiprinājās uzskats, ka latviskums ir vērtība!

Vingro vesels!

Vēlies izaicinājumu? Nostājies un kā propellerus apļo taisnas rokas! Izdodas? Bet tagad vienu uz priekšu, otru atpakaļ! Pēc minūtes – hops! – samaini apļošanas virzienu! Ja sanāca, tu esi mūsējais. Ja ne – arī!

**Jo mums visiem kustas pleci,
Lai cik mēs būtu veci!**

Jā, mūsu sportojošajā bariņā ne vienmēr izdodas nostāvēt lidmašīnas pozā uz vienas kājas vai saākēt rokas uz muguras tā, lai viens elkonis vērsts uz augšu, otrs – uz leju. Bet tāpēc jau mēs esam te! Veselības vingrošanā absolūti zinātniski tiek salikti pa vietām locekļi un orgāni gan sportistiem, gan visiem tiem, kas ilgstoši sēž pie datora vai ikdienā veic vienveidīgas kustības. Piemēram, vijolniece Anna atzinās, ka tieši šajās nodarbībās pirmo reizi pamanījusi, ka kreiso roku nespēj atlikt atpakaļ tik lielā amplitūdā kā labo. Šāda ķermeņa asimetrija, kā stāsta trenere Kristīna Bernāne, ir pamatā daudzām mūsu kaitēm.

Tomēr veselība vispamatīgāk sakņojas pašapziņā. Sajūtā, ka esi pats sava ķermeņa saimnieks. Un atbilstošā rīcībā. Vidēji 97 procenti mūsos esot labā dzīvības spēka, un pastāvot tikai trīsprocentīga iespēja, ka organismu pieveiks kāda

kaite. Atliek vien kā saimniekiem stingri aizvērt vārtus tās deguna priekšā! Šim nolūkam der Kristīnas ieteiktie vingrojumi. Un ne tikai tam – izvingrot no sevis laukā iespējams pat sadzīves krenčus un arī pa kādai dziļāki sāpei!

Skaisti ornamentēti pils zāles griesti, svečturis ar septiņām liesmiņām un fonā klasiskā mūzika... Var jau būt, ka mūsu kustības īsti neiederās šādā kopainā, sevišķi, kad Placido Domingo dziedājuma pavadījumā guļam kā prusaki agonijā, pret griestiem tirinādami rokas un kājas, taču tā mēs darām laimīgus savus asinsvadus! Tomēr televīzijā labāk mūs uzņemt, kad sēžam kā lauvas – uz papēžiem, priekšķeņas priekšā uz grīdas, acis platas, platas pavērstas pret griestiem un mēle izbāzta līdz zodam, – cik nu kurš tālu var. Ticiet vai ne – tas vairojot skaistumu!

Nav jau vaļas visiem šajā nometnē piestrādāt pie skaistuma, taču veselībai gan kādu mirkli var atvēlēt. „No rīta, tūlīt pēc pamošanās vajah saldi un pamatīgi izstaipties. Uz mirkli sajust sevī kaķi,” iesaka Kristīna.

Bet ja kādam pēc nakts dančiem no rīta sāp kājas – atnāciet pie mums! Kristīna māc tās atsāpināt. Esam par to jau pārliecinājušies.

Aija

Ar mīlestību gatavo pat Nabagu zupu

Nav jau tik labi kā alus ievirzē Zaļeniekos, bet arī ēšana iet caur vēderu un dod gandarījumu. Jā, jā, tā ir Kurzemes virtuves ievirze, kuru vada Emīlija Kolna no Gudenieku pagasta. Emīlija skolojusies Vecbebru mājturības skolā, strādājusi par pavāri Kazdangā un pat studējusi Lauksaimniecības akadēmijā. Bieži bijusi saimniece dažādos gados. Viņa saka: „Es gatavoju un cienu nacionālos ēdienus!”

Nu, protams, pirmā dienā tiek gatavots sklandu rausis. Sklandu tāpēc, ka pildījums tiek likts tādā kā groziņā - tātad ierobežota telpa. Par sklandām vietējie dēvē zaru žogu, sētu.

Pagatavošanas process ir gana darbietilpīgs. No rudzu miltiem ir jāpagatavo mīkla, jāizvāra burkāni un kartupeļi, jāsarīvē svaigi kartupeļi, tam visam vēl šis tas jāpievieno, jāsaliek groziņos un vēl jāizcep krāsnī. Raksturīgi, ka vienīgās garšvielas ir sāls un ķimenes.

Par to, ka garšoja lieliski, vēl šodien runā gan paši gatavotāji, gan tie nometnieki, kuriem pa „blatu” izdevās rausus nogaršot. Ievirzes dalībnieks Aivars Celitāns no Kuldīgas saka: „Es neesmu sklandu rausu cienītājs, bet šie te ir vienkārši lieliski”.

Emīlija saka, ka rauši ir pamats galdam. Tādās reizēs galdautam un arī citiem piederumiem ir jābūt tīšiem.

Citureiz gatavojam auzu ķīseli, zemnieku brokastis, nūdeles, gaļas klimpas un šī laika aktuālo Nabagu zupu. Kas zina, noderēs.

Nav nemaz tik viegli to visu pieveikt starplaikā starp brokastīm un pusdienām ēdnīcā. Bet kā saka – ko tu stipram padarīsi! Tie stiprākie esam pašmāju un Krievijas latvieši.

Ak, jā. Nu gan esmu sapratis, kāpēc ēdiens ir tik garšīgs. Bez tām divām garšvielām ēdieniem taču tiek pievienots Emīlijas kundzes labestīgums un mīļš smaids.

P.Z.

Dejas bez gataviem deju soļiem

Pirmās nometnes dienas pēcpusdienā izvēlējos doties uz Kustību un deju ievirzi, ko vada Lilija un Edgars Lipori. Dejojot man ļoti patīk, bet, kopš piedzimuši bērni, pat tā īsti nebiju izbaudījusi dejas prieku. Ievirzē man ļoti patīka, bet pēc neilga laiciņa sapratu: nē, es vienkārši neturu līdzī, trūkst fiziska spēka un izturības, un varbūt arī garīga spēka un brīvības sajūtas. Lilijas vadītājās nodarbībās nebija gatavu dejas soļu vai to iepriekš iestudēta virknējuma dažādās kombinācijās. Tā bija ieklausīšanās savā ķermenī, sava ķermeņa skanējumā un sekošana tam. Un tas man nebija viegli.

Kad gāju trešdien lūkot, kā dejojājiem klājas, redzēju, ka neesmu vienīgā, kas aizmuka, un tas mani tā kā mazliet nomierināja. Sirds rāvās uz deju grīdas pusi, taču prāts piesēja krēsliem.

Ievēroju, ka zālē kāda nometnes dalībniece sēž maliņā un katrā nodarbībā kaut ko cītīgi pieraksta. Gāju aprunāties. Tā ir Ināra Muižniece no Cēsaines, viņa vada dāmu senioru deju kolektīvu „Kamene”, kura repertuārā ir dažādi Eiropas tautu danči. Es taču tās dāmas zinu un aprīnoju! Ināra nodarbībās vēro, mācās un pieraksta Lilijas nodarbību vingrinājumus. Kā viņa pati teica, izlaižot tos caur sirdi, adaptēs, lai tie būtu izpildāmi vecāka gadagājuma cilvēkiem. Inārai ir 79 gadi, 7 mazbērni un 3 mazmazbērni. Daudz ko no tā, ko rāda Lilija, viņa var arī izpildīt un pierakstus izmantot.

Kustību un deju nodarbības, tātad, vada Lilija un Edgars Lipori. Lilija ir horeogrāfe un kustību režisore deju uzvedumiem. Agrāk bijusi Valsts deju ansambļa „Daile” baletmāksliniece. Lilija, apvienojot dažādus dejas stilus, veido deju uzvedumus un izrādes. Pašlaik viņas krājumā ir piecas šādas izrādes dažādu vecumu dejojājiem. Edgars un Lilija ir strādājuši gan kopā, gan atsevišķi, šajā nometnē viņi strādā kopā.

Galvenais mērķis šīm nodarbībām ir radīt to dalībniekiem gan izjūtu par savu ķermeni, telpu un sadarbību, gan vienam ar otru, gan visu kolektīvu. Šajā nometnē, tāpat kā iepriekšējās, top deju uzvedums, tikai bez nosaukuma. Kā pamats uzvedumam tiek ņemta nometnes tēma „Austras koks”, un nodarbību laikā visi kopā skatīsies, kas notiks ar saknēm, stumburu, lapotni. Ar nepacietību gaidīsim sestdienu, kas no tā visa būs iznācis...

Valda

Interesanti

Pidriķa piedzīvojumi

Pēc lasītāju lūguma publicējam pārsteidzošo JURA VENTASKRASTA pastāstiņu.

Piltenes pagasta Pīļu pusmuižā pusgraudniecei Paulīnai pašā pusnaktī pirtīnā piedzima pirmais puika.

Par puikas piedzimšanu pārlieku priecājās pats pusgraudnieks Pāvils.

Pāvils puiku pagasta papīros pierakstīja par Pidriķi.

Pāvila pienākums prasīja puiku pienācīgi paskolot. Pidriķis piecus pusgādus pamācījās Piltenes pirmajā pamatskolā. Pamatskolas pārzinis Pelīte puikam paskaidroja par Paragvaju, par Pireneju pussagruvušām piramidām. Pēc pamatskolas pabeigšanas Pidriķis pārcēlās pašā Piltēnē. Piltenes pietātnē Pidriķim pietāja pārējie puikas, pamudinot pirmās pusdienās Piltenes pagrabīnā. Puikas pasūtīja pamaģīgas pusdienas. Pusdienojot pusaudži piedzērās, paliekot piedauzīgi pārējai publikai. Puikām pietāja Piltenes prefektūras palīgs Plintiņš, paskaidrodams puikām par puicisko paņēmienu pretīgumu pārējiem pilsoņiem. Pēdīgi puikas palaida.

Pēc pusdienas Pidriķis pārgāja pāri pagalmam, pieteicās pārtikas preču pārdotavā par pārdevēja palīgu. Pārdotavā pastāvīgi pirkās pienotavas pārziņa pameita Paulīna. Pidriķim patika Paulīna. Paulīnai patika Pidriķa pakalpojumi. Pēdīgi Pidriķis pierunāja Paulīni pastaigāties Piltenes plašajā parkā. Pēc pusdienas Pidriķis pārgērbās, piesmaržojās, piesprauda puķi pie pogas, paņēma paciņu „Priboja” pašam papīpēšanai, pusmārciņas piparkūku Paulīnas pacienāšanai, pārgāja pāri pagalmam pastaigāties. Pārītis pastaigājās, piesēdās puslikušās priedes paēnā. Pamīlējās, pačabinājās.

Pusgadu pēc priecīgās pastaigas Paulīna pēkšņi pārvērtās: piepampa pavēdere, pupos parādījās piens. Par Paulīnas pēkšņo pārvēršanos pārlieku pārbijās pats Pidriķis. Piepakojis pustukšo pauniņu, pacēla platmali Piltēnē, pazuda plašajā pasaulē.

Pārējos Pidriķa piedzīvojumus pastāstīšu pēcāk.

Top pārsteigums pašiem

Kas mirstīgajiem triks, citiem – aktiermeistarības pamati. Māra Katkovska stāsta, ka teātra ievirzes dalībnieki pamatīgi nodarbojušies ar dažādiem vingrinājumiem, kas palīdz labāk sajust telpu un sevi telpā. Viņi iejutušies dzīvnieku ādā, mācījušies uzticēties viens otram un pārbaudījuši savu balsi rezonansi, uzzinot, ka pavisam ir septiņi rezonatori, kuri ne visiem labi strādā. Ar kustībām izmēģināti dažādi ritmi un intensitātes.

Elza Jansone kādreiz piedalījies divās lugās skolā projekta nedēļas laikā, bet Anete Zvaigzne ir liela teātra cienītāja, bieži apmeklē izrādes, lasa grāmatas un vizualizē visu, kas tajās notiek. Anete ir iemīlējusi improvizācijas teātri Hamlets, un viņa saka, ka bieži varot jau galvā izdomāt visas interesantās atbildes, taču: iekšā ir, bet ārā nenāk. Tā nu Anete, kas vienmēr apbrīnojuši savu onkuli Ģirtu Jakovļevu un centusies izprast aktiera būtību, atnākusi uz teātra ievirzi, lai izmēģinātu savus spēkus.

Ievirzes vadītāji Kārlis Krūmiņš un Andrejs Polozkovs Kazdangas 3x3 nometnē mainījuši koncepciju. Ja visu nedēļu ievirze strādā, lai panāktu rezultātu – noslēguma koncerta uzvedumu – dalībnieki priekš sevis iegūst ļoti maz, jo nepietiek laika apstāties pie neskaidrām vietām un

tās risināt. Šoreiz abi režisori iecerējuši pievērsties procesam, cerot sniegt ievirzes dalībniekiem teātra garšu un paliekošākas iemaņas. „Līdz šim esam taisījuši mūziklus un izklaidējošas izrādes,” stāsta Andrejs, „bet esam nonākuši pie secinājuma, ka beigās kļūst žēl ievirzes dalībnieku, jo visa enerģija vēltīta izrādei, lai publikai būtu interesanti.” Kārlis un Andrejs vēlas, lai katrs sevi ko atklātu.

„Nedēļa izrādes radīšanai – dzīvē tā nenotiek,” saka Kārlis. „Tā ir visu limitu pārkāpšana. Un iepriekš neko sagatavot nevar, jo, kaut vai tev ir desmit idejas, atbraucot uz nometni un satiekot ievirzes dalībniekus, izrādās, ka atnācis tieši tāds cilvēks, kura dēļ vajag atrast ko jaunu un atbilstošu.”

Laura

Nevis ko varam, bet ko gribam

Improvizācijas ievirzes vadītājs Jurgis Spulenieks nodarbojas ar improvizācijas teātri jau desmit gadus. Teātra sports no improvizācijas teātra atšķiras ar to, ka teātra sportā ir komandas un tiesneši, kuri vērtē turnīru. Par teātra sporta pamatlīcējiem tiek uzskatīti Kīts Džonstons (Lielbritānija) un Viola Spolina (ASV). Teātra sports radies pagājušā gadsimta 70. – 80. gados. Latvijā teātra sports nonāca caur Zviedriju, jo zviedri pirmie Latvijā izveidoja meistarklases. Tagad kustība Rīgā ir izvērsusies, teātra sporta pasākumi tiek kupli apmeklēti. Improvizācija ir teatrālu un psiholoģisku vingrinājumu komplekss, kas attīsta radošās spējas un palīdz cilvēkam atrastīties.

Jurgis saistībā ar noslēguma vakaru cer: „Nepieciešams, lai improvizācijas gars būtu arī publikai, jo tikai aktieru un auditorijas

sintēzē rodas lielisks rezultāts.”

Elza Renāte Treimane (9 gadi) ir sajūsmā par Jurgī, jo viņš ļoti forši protot stāstīt. No visām tehnikām Elzai vislabāk patīk četrocis, kā arī „ik pa brītiņam taisīt tādas mazus teātrīšus”. Māris Valkjuns (10 gadi) jau Laidzes 3x3 apmeklēja improvizācijas ievirzi, un viņam palikušas ļoti labas atmiņas: „Jurgis saka tā – jo mēs darām trakākas lietas, jo labāk. Šajā ievirzē mēs varam darīt visu, ko gribam, un man nekad nav kauns.”

Laura

Lepni par savām mājām

Kazdandznieki lepojas ar savu dzimto vietu - to varēja just ik minūti vakar notikušajā Kazdangas vakarā. Kultūras centra darbinieču vadītājā prezentācijā daudz uzzinājām par šo vietu, pili, slavenākajiem cilvēkiem. Kā jau katrai sevi cienošai pilij pienākas, arī Kazdangas

pilij ir sava teika. Tā vēsta, ka laikā, kad pils tika būvēta, būvdarbi nu galīgi nav vedušies - cik pa dienu uzmūrēts, tik naktī sagrimis zemē. Būvētāji padzirdējuši, ka jāiemūrē akmeņu sienā jauna meita - tad darbi veikšoties. Tā noskatīta Kazdangas čaklākā un skaistākā meita, kura kādā naktī, iedama uz mājām, noķerta, sasieta un dzīva iemūrēta pils pamatos. Garām gājis meitenes iecerētais puisis - viņš sadzirdējis mīļotās raudas no mūra vidus, sapratis, ka viens nespēs akmeņus kustināt un devies saukt palīgā vietējos vīrus. Tie par puīša stāstu tikai pasmējušies un gājuši gulēt. Puisis aiz bēdām ņēmis un ielēcis Kazdangas dzirnavu dīķī un noslīcinājies. Tāda, lūk, teiksma - ar skumjām beigām.

Bet vakars iesākās precīgi - ar kārtīgu nometnes apdziedāšanu kurzemnieku

garā - par izdomu lai paldies Kazdangas folkloras kopai. Nometniekus ar savu sirsnīgo dziedājumu priecēja pirmsskolas un sākumskolas bērnu dziedāšanas pulciņš, kā arī Kazdangas vokāli instrumentālais ansamblis, kuram tā bija pirmā uzstāšanās par godu tieši šai nometnei.

Vislielākos aplausus izpelnījās Kazdangas pūtēju orķestris - vienīgais tāds tuvējā apkārtnē, ieguvis trešo vietu Dziesmu svētku skatē. Orķestra mūzikas ritmā sākās arī lustīgi danči, un nācās spēlēt papildus dziesmas.

Vakars noslēdzās ar kopīgi dziedātu Kazdangas himnu, kurā jautās sirsnība, mīlestība un lepnums par savu ciemu. Kazdandznieki prot turēt savu māju godā - to mēs no viņiem varam mācīties.

Jānis

Mūsu zīmes ir tikai laba darīšanai

Nometnes vadītājs Aldis otrdien vakarā bija ļoti laimīgs. Viņš beidzot bija atradis saulesratu, ko meklēja kopš Kalnu 3x3 nometnes, kad Gunta Zemīša dāvinātajā grāmatā ieraudzīja šo seno latviešu aizsargzīmi, kas sargā ģimeni, dod siltumu un auglību un palīdz pret galvassāpēm. Aldis meklēto atrada pie seno rotu meistara Harija Jaunzema, kas bija Vakara viesis un stāstīja par senajām baltu rotām jeb kulta zīmēm.

Arī citi nometnes dalībnieki tikuši pie aizsargzīmēm, kuru nozīmi saprot, jo klausījās viedā meistara stāstījumu par mūsu senču rotām, kas patiesībā esot saruna ar kosmosa spēkiem. Rotām ir trīs nozīmju līmeņi: praktiskais, estētiskais un sakrālais, un, kā apgalvoja meistars, senajiem baltiem ir tikai labas zīmes, neviens nav domāta ļauna darīšanai.

Latviešu pamatzīme neesot vis Nameja gredzens, kā pieņemts uzskatīt, bet gan svastika jeb pārkonkrusts - laimes krusts. Un tad virkne citu svarīgu zīmju: zvārgulīši ļauno mošķu atbaidīšanai un labā piesaistīšanai, mēnestiņš - karavīru sargātājs un zvejnieku aizstāvis, divi

krusti - kosmosa un zemes enerģijas savienošanai, cirvītis - aizstāvībai un mošķu aizdzīšanai pazemē, ķemmites - tīrībai un veselībai, austras kociņš - pagātnes -tagadnes - nākotnes saistībai, Māras krusts jeb ugunskrusts - lai Māra ņemtu savā aizsardzībā, sargājot no uguns un citām likstām, dzīvības koks - pret slimībām un āderēm, putniņš jeb Dieva vēstnesītis - nākotnes paredzēšanai, pīlīte - radītāja, astoņnieks jeb bezgalības zīme - mezgls, kas sasieta ļaunumu mezglā, pūķis - piensaimniekam materiālu labumu, zirdziņš - Dieva tiesas pavēstītājs, jumīts - svētībai un mājas auglībai. Esot arī īpaša sieviešu aizsargzīme - vairogveida piekars, kas sargāja, kad vīrs ņēma vairogu un devās karā.

Pasūtīt rotas pie Harija Jaunzema nevar. Meistars pasūtījumus nepieņem, jo nevarot solīt, kad rota būs gatava. Viņš nestrādā, kad ir slims vai slikti jūtoties, vai vienkārši negribot to darīt. Lai neieliktu rotā sliktu enerģiju. Arī mācekļus nemeklējot un neņemot, jo nevarot zināt, kādas domas otrs cilvēks ielikšot lietās.

Rasma

Nīkšana, KURU TU atcerēsies

Trešdienas Ētikas un reliģijas ievirzē viena no galvenajām tēmām bija par problēmām, ko rada alkoholisms un kā ar to cīnīties.

Ievirzes vadītājs Māris Ķirsons uzsvēra, ka latviešu tauta kara gados ir zaudējusi pārāk daudz dvēseļu, lai šobrīd turpinātu brīvprātīgi sevi novest līdz kapam.

Alkoholisms ir slimība, un to nevar izārstēt tikai ar gribēšanu. Tiem, kas apgalvo pretējo, ievirzes vadītājs salīdzina alkoholismu ar caureju - lai pamēģina to savaldīt ar gribēšanu vien. Izšķiroši ir nepaņemt pašu pirmo glāzīti, jo tad joprojām vēl ir izvēle - dzert vai nedzert. Savukārt, ja cilvēks ir iedzēris, tad iespējas nedzert vairs nav. Lai pārbaudītu savu iespējamo atkarību, Māris Ķirsons iesaka kādā vakarā atstāt pustukšu vīna glāzi uz galda un turpināt izklaidēties. Ja tas ir iespējams bez problēmām un tādā pašā apmērā, tad nav par ko uztraukties. Ievirzes vadītājs aicināja uzaicināt draugus ciemos uz vakaru, kurā nelietotu alkoholu. Šādi bieži vien ir iespējams saprast, kurš tiešām ir draugs: ja kāds šī iemesla dēļ neieradīsies vai apsmies rīkotāju, tad jāpadomā, vai šādi draugi vispār vajadzīgi?

Ievirzes noslēgumā no dalībnieku vidus izskanēja aicinājums pašiem rādīt piemēru un vismaz vienu nīkšanu izbaudīt bez alkohola, piemēram, sadraudzējoties ar Ventīņu un dzerot dažādas zāļu tējiņas. Izskanēja arī aicinājums vērsties pie kāda no nākamo nometņu vadītājiem un nometnē ieviest vienu vakaru bez alus...

Lai garantētu ievirzes dalībnieku un vadītāja drošību, idejas autori no šīs ieceres tomēr atteicās.

Indulis

Nakts ziņas

Precīza prognoze

Dančos naktī no trešdienas uz ceturtdienu Zaglī uzvarēja Reinis Skuruls no Latgales. Totalizatorā Reini kā iespējamo uzvarētāju bija prognozējusi tikai Evika Muižniece, tādēļ visiem citiem prognozētajiem nu viņai jāpērķ saldējums. Izskatās, ka nu viņa ar iegūtajiem saldējumiem varētu atvērt āra kafejnīcu. Uz jautājumu, vai viņai ir ledusskapis, kur kūstošo gardumu glabāt, Evika atbildēja, ka ledusskapja viņai nav, toties ir brāļi, kuri saldējumu noglabās vēderā.

Mikla par 3x3

Vakardienas miklas pareizās atbildes:

1. - *Stārķa ligzda uz Kazdangas pils jumta skursteņa;*
2. - *Atpūtas vieta pie Dzirnavu ezera ceļā uz Kazdangas pamatskolu;*
3. - *Zīmējumi pie sienām Nīkšanas telpā;*
4. - *Daļa no greznā rotājuma pie Kultūras centra;*
5. - *Skanda ēdamzālē.*

Šoreiz Tev jāuzmin, kāda Kazdangas 3x3 ievirze paslēpusies aiz dotā apraksta!

1. Šīs ievirzes dalībnieki gatavo vairogu.

2. Šīs ievirzes dalībnieki lec pa vecam un lec pa jaunam tāpēc jau, ka nevar zināt kāpēc.

3. Ievirzes dalībnieku darinājumi vakardien tika salikti vairākās kartona kastēs un aizgādāti prom no pils. Ražīgi!

4. Šinī ievirzē tiek runāts par magoņu galviņām, graudzālēm, auklām, lentītēm un vārpām.

5. Ievirzes dalībnieku darbošanās balstīta uz 12 lietām.

Pareizā atbilde un jauna mikla - nākamajā numurā!

Miklu sagatavoja Jānis

Zināmi nezināms koks

Leonīds Kotovičs no Maskavas jautā:
Kas tas par koku, ko visi nometnes dalībnieki zina, bet mežā nav redzējuši?

Saktas brīnumainās pārvērtības

Sakta, kas rotājas zālienā pie Kultūras nama, vairākkārt pieredzējusi brīnumainas pārvērtības. Tās pamatā ir pamatīgs karkass, kurš tiek apdarināts atkarībā no vajadzīgās noskaņas. Vispirms tas bija Ziemassvētku vainags, kas stāvēja Kultūras nama foajē, Lieldienās tas pārtapa par putna ligzdu, bet nu par godu 3x3 nometnei ir sakta.

8. zars

Siliņš Kazdangā

Šveika būšana!

Šodien ekskursiju diena, un avīzes materiāls jānodod līdz pl. 11-tiem. Vai jūs apzināties, kādus upurus tas prasīs! Nīkšana iepriekšējā naktī bija jāierobežo līdz minimumam. Domājāt, tās muļķības, kas te sarakstītas, no gaisa krit!

Mūsu fotogrāfs Aivars sūdzas, ka viņa naktsmītnē skaļi pīkstot elektriskā ugunsdrošības sistēma. Viņš prasījis dežurāntam, vai to nevar padarīt klusāku? Nē, nevarot. Acīmredzot šī ir vēl padomju laika sistēma, kas apstājas signalizēt, kad kaut kas sāk degt, tāpat kā tai laikā izgudrotais modināmais pulkstenis, kas visu laiku zvanijis un apstājies tikai tad, kad bijis jāceļ modināmais augšā.

Purciems man stāsta: „Pagalmā satiku vienu puiku ar ziliem matiem. (Tas tači ir bijis atkal mans Jēkabiņš!) Šis prasa: „Cik pulkstens?”

Saku: „Bez piecām seši.”
„Ko? Tik ilgi jāgaida līdz vakariņām?” Dikti griboties ēst, un mamma neesot uz vietas. Nav bijis brokastīs un nu nevar sagaidīt vakariņas!

Saku: „Man ir viens lats, ejam uz kafejnīcu. Ko tu gribi ēst?”

„Picu...” Labi, lai ir pica.
„Kā tevi sauc?”
„Jēkabs”. Saņēmis picu, viņš saka: „Tu izglābi man dzīvību.”

Vai Latvijā ir kāds ordenis par dzīvības glābšanu tiem, kas pasvieduši bērnam picu kā glābšanas riņķi?

Ekspozē

Ar pārsteigumu mēs skatāmies uz nometnes priekšnieki Daigu Bitīnieci, pazīstamu arī kā Bitīnieku māmiņu, valšķīgi atlaidušos uz dīvāna, bet dzeltenai preseī ir zināms, ka nabaga Aldītim (Bitīnieces lauleim) pa nakti jāguļ uz grīdas. Vara korumpē!

Man būs jāņem Aldi līdz uz Austrāliju, lai izguļas gultā.

Pulkvedis un amulets?

Tas tik ir viens numurs rets!
Varam ziņot, ka dzeltenajā presē bieži minētais pulkvedis ir iegādājies sev amuletu ar garantiju, ka

tas viņu pasargās no lodēm un citām karavīram kaitīgām būšanām (bet ne no sievas nodarītiem miesas bojājumiem). Ja amulets izrādīsies efektīvs, tad Pēteris, kas ir armijas apgādes daļas priekšnieks, tās iepirks vairumā un izdalīs karavīriem bruņu vestes vietā.

Cik tas attiecas uz pašu pulkvedi, tad dzeltenās preses ieteikums vēl arvien ir tāds: „Pēter, ja gribi kļūt ģenerālis, nelien tur, kur šauj!”

Cita starpā, Pēteris te nav vienīgais pulkvedis, tāda pakāpe ir arī Arnoldam Rupertam (arī pulkv. ltn. šinī orgānā tiek godāti par pulkvežiem).

Prieks censties!

Pie manis pienāk zēns un prasa: „Vai tu esi redzējis manu mammu?” un nosauc savu priekšvārdu.

Man nav ne jausmas. Nu, kas viņai tāds īpatņējs? „Viņa ir bez manis.”

Dzeltenajai preseī nācis zināms, ka Mārim Ķirsonam pagājušā gadā dota nomierinātāja tēja, kas pēc paša izteicieniem bijusi ļoti efektīga. Devēja bijusi nu jau plaši pazīstamā Ventiņu zāļu sieva. Lai arī Ventiņš, kā viņa te pazīstama, skaitās Ventiņu stāstniece, viņa atteicās aiz ētiskiem iemesliem par saviem pacientiem ar dzeltenu presi runāt, kas tūlīt radīja nešpetnas aizdomas.

Pēc pamatīgas Ventiņa izstādīto augu izpētes mēs jautājam Mārim Ķirsonam: „Vai tu ēd vairumā ķiplokus? Sīpolus? Vairbūt dzer naudulu tēju?”

Minēsim tikai dažas šo ārstniecības vielu īpašības:

Ķiploks atvieglo gāzes izvadi, veicina gremošanu, stimulē seksuālo enerģiju, atvieglo locītavu sāpes, palīdz pret reimatismu un ārstē sauso klepu.

Hm?...

Kā bija tā dziesma par trejām duravām? Pa vienām saule lēca, pa otrām norietēja, un kā bija ar trešajām durvīm? Pa trešajām durvīm iekšā un ārā pēc dančiem negāja neviens. Pat ne viesnīcas iemītnieki. Pagājušo nakti tās visas bija ciet. Noslēgtas! Izmisīgs zvans mammai Mucenieku istabā. Mamm, durvis ciet! Salst! Glāb! No 3. stāva loga lido lejā džīnas un džemperis. Paldies, mamm!

Šī nav vienīgā reize, kad mobilais telefons ir glābis situāciju. Vienā 3x3 nometnē Pūrs bija ieslēgts vietā, kas gan domāta sēdēšanai, bet ne ilgstošai gulēšanai. Pateicoties telefonam, viņa šodien atkal ir pie mums, bet tas atkal ir cits stāsts.

Par pārējiem trešdienas notikumiem rītdienas numurā. Zvejnieku māmiņa brēc, ka jābeidz.

Uz redzi!

U.

“Kā vilku piemin tā vilks klāt.” Jeb “Vadātājs atgriežas.”

Es dikt steidzas. Es tokš negrib nokavēt evirz „Tauts dziedniecīb”. Pa ceļam uz pīl māt pārtver avīž mētiķš. Jautājiem bij perzōnisk. Uz tiem nevar atbildēt pa rok galam. Bišk vaig apdomtes. Tā es āzkavejas. Siliš ar gribē zināt, kād tēj es izgājš vasar ešķiņkoj mācītājkungam Ķirsonam. Bet man galig nav vāj un nav vēlēšanas ekultes dzeltena prese a mācītājkung uz vien lap. Tāds avīž cilēks ka Siliš no kater muš māk izpūs zilon. Tapeic es labak ies Siliņam un mācītājkungam ar likum. Un es skrej pro uz sāv evirz. Siliš tik ņosmej: nekur tu nespruks. Noskrējs pa trepem zem, es apskatas apkārt, kur es i un kur i ta pīl. Ā! Šī paš ēk jau bij tā pīl! Nu es skrej apaķlam. Uzskrējs pa trepem augš eraug, ka uz lapiņ trepgala i rakstīts „Zāj sievs zelt padom”. To tokš man galig nevaigi! Kur tā dziedniecīb? Vien stāv zemāk? Nu es āzskrej, atrōj dors, kur rakstīts „Tauts dziedniecīb”. Ver vaj un ko es eraug? Mācītājkung Ķirson. Siliš laikam bij pesaucs vadatā.

To dziedniecībš evirz es atrad tikai tad, kad viņ meklej brīvprātīg cilēk uz ko nodemonstieret zilo māl brīnumaino edārbib. Es pekrit, bet vel nezināj, ka man vaidzes seidēt tik ilg, kamēr māl mask izžūst. Tā es dabaj pēcstunds. Tagac es te sēž a māl mask uz ģīm un čokura saraut mut ka nevar parunāt un rakst Tev, Siliņ. vēstul.

Lig